

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 11 kwietnia 1935 r.
sygn. akt 3 K 292/35**

Przyznanie się oskarżonego do winy, pod pewnymi warunkami, ma stopień dowodu zupełnego i może stać się podstawą skazania.

Uzasadnienie

W kasacji, sporządzonej przez obrońcę z urzędu, zarzucano, że skazanie oskarżonego nastąpiło wyłącznie na podstawie jego przyznania, co samo przez się nie stanowi dowodu, a nadto przyznanie to nie odpowiada rzeczywistości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Gdyby nawet prawdą było, że uchwała przysięgłych opiera się wyłącznie na przyznaniu oskarżonego, to i wówczas zarzut kasacji byłby nieuzasadniony, gdyż przepis art. 360 k.p.k., stanowiący o podstawie wyroku, nie wyłącza przyznania oskarżonego z serii „wyników przewodu sądowego”, a przepis art. 336 k.p.k. nawet podnosi przyznanie winy oskarżonego (wśród pewnych warunków) do stopnia dowodu zupełnego. Zresztą w danej sprawie nie tylko przyznanie oskarżonego stanowiło dowód jego winy, lecz także wyjaśnienia innych oskarżonych, dodatnie wyniki rewizji i zeznania świadka Pierzchały. Kasacja jest zatem nieuzasadniona.

Zarzuty, przytoczone w pismach oskarżonego (k. 258 i 270), nie mogą być rozpatrywane dla braku formalnych warunków kasacji (art. 505 § 1 itd. oraz art. 524 pkt a k.p.k.).

[Przywołane przepisy: art. 336 k.p.k., art. 360 k.p.k., art. 505 § 1, art. 524 a/ k.p.k. z 1928 r.]